

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobkyně: J. H.
zastoupená advokátem Mgr. Marianem Pavlovem
se sídlem Malé náměstí 125/16, 500 03 Hradec Králové

proti

žalované: Česká televize
se sídlem Kavčí Hory, 140 70 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 19. 1. 2016 o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České televize ze dne 3.12.2015 č.j. LP 786/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) generální ředitel České televize (dále též jen „odvolací orgán“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České televize ze dne 3. 12. 2015 č.j. LP 786/2015, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 11. 11. 2015 (dále jen „předmětná žádost“) o „*aktuální seznam názvů právnických osob, jež hradí České televizi poplatky v souladu se zákonem č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, a to spolu s uvedením dalších dostupných údajů, které jsou Českou televizí o těchto plátcích evidovány (zejm. údaje o počtu televizí, popř. výši příslušného hrazeného televizního poplatku)*“.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že žalovaná zamítla předmětnou žádost žalobkyně s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), podle nějž povinný subjekt neposkytne informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla, že žalovaná je státním podnikem dle zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů, a tudíž povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Právo na informace umožňuje veřejnou diskusi a zajišťuje kontrolu veřejnoprávních subjektů při nakládání s vybranými finančními prostředky. Na poskytnutí požadovaných informací byldle mínění žalobkyně veřejný zájem. Odvolací orgán k tomu uvedl, že skutečnost, že je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., žalovaná nijak nerozporela. Není však státním podnikem, neboť nespĺňuje základní definiční znaky státního podniku. Povinným subjektem je z pozice veřejné instituce. Odvolací orgán dále podotkl, že právo na informace je sice dle Listiny základních práv a svobod zaručeno, avšak nejedná se o právo absolutní, neboť jeho meze jsou za podmínek čl. 17 odst. 4 upraveny zákonem. Uvedené právo lze omezit, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých, na základě čehož byla také předmětná žádost odmítnuta.
3. K odvolací námitce žalobkyně, že předmětná žádost nemohla být odmítnuta s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., neboť požádala o poskytnutí informací za účelem kontroly, nikoliv za účelem zjišťování majetkových poměrů, a odmítnutí předmětné žádosti tak bylo nepřiměřené a bezdůvodně omezující, odvolací orgán uvedl, že kontrola plátců přísluší ze zákona provozovateli vysílání, který je v souladu se zákonem č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 348/2005 Sb.“) správcem evidence poplatníků televizního poplatku. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007 č.j. 3 Ads 33/2006 - 57 označil odvolací orgán za nepřipadný, neboť zmíněné rozhodnutí se vztahuje k problematice nakládání s poskytnutými veřejnými prostředky. Poplatník by jistě měl mít možnost zjistit a kontrolovat, jakým způsobem je nakládáno s finančními prostředky, tohoto cíle by však v projednávané věci vyhověním předmětné žádosti nemohlo být dosaženo. Není rozhodné, že žalobkyně nepožadovala poskytnutí seznamu poplatníků kvůli zjištění majetkových poměrů daných podnikatelských subjektů. Sama skutečnost, že poskytnutím informací by k narušení důvěrnosti ochrany majetkových poměrů osob mohlo dojít, odůvodňuje neposkytnutí takové informace, přičemž se ani nemusí jednat o celkové majetkové poměry. Informace o vlastnictví televizních přijímačů a od toho odvozený údaj o poplatku je informací, která o majetkových poměrech poplatníků vypovídá, a důvody pro odmítnutí žádosti byly tudíž naplněny.

4. Odvolací orgán dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že společně s odvoláním podala žalobkyně stížnost na postup při vyřizování předmětné žádosti, kterou brojila proti procesním pochybením žalované a nedodržení základních náležitostí rozhodnutí. Dle žalobkyně v rozhodnutí absentoval zejména otisk úředního razítka. Odvolací orgán posoudil toto podání jako další odvolací námítku, ani tu však neshledal důvodnou. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje všechny základní náležitosti vyžadované § 68 odst. 1 správního řádu. Dodal, že žalovaná není správním orgánem a jako taková úředním razítkem nedisponuje.
5. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí, a dále toho, aby soud nařídil žalované jako povinnému subjektu poskytnout žalobkyni požadované informace. Má za to, že byla správními rozhodnutími zkrácena na svých právech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky odvolacím orgánem. Na správně zjištěný skutkový stav byl podle žalobkyně aplikován nesprávný právní názor, neboť informace o televizních poplatcích byly považovány za informace o majetkových poměrech. K této argumentaci odvolacího orgánu namítla, že z požadovaného seznamu poplatníků není možné informace o jejich majetkových poměrech zjistit. Držba či vlastnictví televizního přijímače představují zanedbatelnou část majetku, z níž nelze dovodit informace o majetkových poměrech plátce. Držba pak značí, že přístroj není majetkem daného subjektu. Z placení poplatku tak nelze zjistit, zda je přístroj ve vlastnictví či v držbě. Za poplatníka se navíc na základě zákonné domněnky považuje každý odběratel elektřiny připojený v distribuční soustavě. Údaj o tom, zda osoba platí koncesionářský poplatek, tak stěží vypovídá o jejím podnikání. Žalobkyně požádala o informace o právnických osobách, jejichž majetkové poměry jsou přímo zveřejňovány ve sbírce listin veřejného rejstříku. Informace o tom, která právnická osoba platí koncesionářský poplatek, proto není informací o majetkových poměrech a tuto informaci tak není potřeba utajovat. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008 č.j. 5 As 53/2007 – 92.
6. Dle mínění žalobkyně se koncesionářské poplatky stávají v rukou žalované veřejnými prostředky, a existuje tak veřejný zájem spočívající v možnosti každého zjistit a „kontrolovat“ nejen platební morálku, ale také to, zda veřejná instituce plní svou povinnost vybírat tyto poplatky od všech povinných subjektů. Koncesionářské poplatky vybírané žalovanou tvoří většinovou část jejího financování; celkově představují nezanedbatelnou částku 5,7 mld. Kč. Veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací vyplývá také z neexistence jiného zdroje požadovaných informací. V této souvislosti pak žalobkyně citovala z komentářové literatury k zákonu č. 106/1999 Sb., a následně - stejně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí - odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 2/10 a ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 517/10. Je přesvědčena, že odmítnutím předmětné žádosti bylo zasaženo do jejího ústavně zaručeného práva na informace.
7. Žalobkyně dále namítla, že povinné subjekty nejsou oprávněny žádost v režimu informačního zákona a priori odmítnout. Žalovaná tak měla a mohla poskytnout žalobkyni požadovaný seznam třeba i jen v rozsahu, kterým by vyhověla předmětné žádosti a současně respektovala ochranu majetkových poměrů dle § 10 uvedeného zákona. Odmítnutí předmětné žádosti žalobkyně považuje za nepřiměřené a bezdůvodně omezující. Žalovaná měla provést „test veřejného zájmu“, v jehož rámci měla zjistit, zda převažuje veřejný zájem na poskytnutí aktuálního seznamu poplatníků televizního

poplatku nad ochranou jejich majetkových poměrů. Podle žalobkyně má být obecným principem zpřístupňování v zásadě všech informací, které se vztahují k působnosti povinných subjektů s tím, že jakékoliv omezení tohoto přístupu musí být stanoveno zákonem. Žalobkyně definovala test veřejného zájmu jako povinnost poměřovat při uplatnění jakéhokoliv omezení přístupu k určité informaci její povahu a společenskou potřebu na jejím zpřístupnění a na straně druhé důvod, pro který je nutné danou informaci chránit. Tam, kde veřejný zájem na zpřístupnění informace přesahuje potřebu její ochrany, je podle ní na místě ji poskytnout, a to i v situaci, kdy je naplněn „formální“ zákonný důvod pro její nevzdání.

8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě učinila nesporným skutkový stav věci a setrvala na svém názoru, že informace o tom, kolik televizních přijímačů právnická osoba vlastní nebo z jiného právního důvodu užívá, potažmo z toho odvozený údaj o výši televizních poplatků placených dle zákona č. 348/2005 Sb., je informací, která vypovídá o majetkových poměrech této osoby, což platí i pro pouhý fakt, že subjekt je veden v evidenci poplatníků televizních poplatků. Tato skutečnost vypovídá o vlastnictví, držení či jiném užívání televizního přijímače. Žalovaná dále podotkla, že samotný odběr elektřiny nečiní z určité osoby poplatníka televizního poplatku. Za poplatníka se taková osoba v souladu s § 3 odst. 4 zákona č. 348/2005 Sb., považuje teprve tehdy, kdy po písemné výzvě provozovatele vysílání neoznámí písemným čestným prohlášením opak. Dle přesvědčení žalované byly podmínky pro odmítnutí předmětné žádosti splněny. Následně žalovaná citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2008 č.j. 5 As 53/2007 – 85 a uvedla, že informací o majetkových poměrech jsou nejen informace o majetkových právech osoby ve smyslu údaje o vlastnictví či držení televizního přijímače, ale také o jejích pasivech, tedy také informace o výši poplatků hrazených podle § 5 odst. 4 ve spojení s § 6 zákona č. 348/2005 Sb. Právnická osoba navíc hradí poplatek z každého televizního přijímače, a je to tedy počet přijímačů, který určuje, jakou částku měsíčně dané osoby odvádějí. I tento údaj je tedy způsobilý vypovídat o majetkových poměrech dané právnické osoby. Byť jde o obraz neúplný, postačuje k tomu, aby poskytnutí informace bylo odmítnuto s poukazem na ochranu důvěrnosti majetkových poměrů dle § 10 zákona č. 106/1999 Sb.
9. K tvrzení žalobkyně ohledně kontroly platební morálky a plnění povinnosti vybírat poplatky žalovaná uvedla, že na základě požadovaných informací nelze efektivně zkontrolovat, zda jsou poplatky vybírány od všech poplatníků, neboť nikdo jiný než provozovatel vysílání ze zákona nedisponuje oprávněními potřebnými k provádění účinné kontroly (zjišťovat údaje o neevidovaných poplatnících dle § 8 odst. 9 zákona č. 348/2005 Sb., či předávat si navzájem údaje z evidence poplatníků dle § 8 odst. 11 téhož zákona, z něhož také vyplývá, že provozovatelé vysílání nemohou jiným subjektům údaje z neveřejné evidence poplatníků předávat). Obsah požadovaného seznamu se navíc rychle mění, takže zveřejnění požadovaných informací by jen stěží mohlo vést k účinné veřejné kontrole nakládání povinného subjektu s veřejnými prostředky. Poté, co citovala usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, žalovaná uvedla, že požadovaná informace nemá povahu informace, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Navíc nelze odhlédnout od toho, že dle § 4 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 483/1991 Sb.“) je orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti žalované, Rada České televize. V této souvislosti žalovaná odkázala na

§ 8 odst. 1 písm. c) a § 8a odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., a uvedla, že výroční zprávu o hospodaření žalované, jejíž součástí je i samostatná kapitola týkající se televizních poplatků, předkládá Rada České televize ke schválení Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky. Kontrola nad hospodařením s veřejnými prostředky ze strany žalované je zaručena již těmito zákonnými prostředky a cíle sledovaného žalobkyní je tedy dosaženo i bez nutnosti zásahu do ochrany důvěrnosti majetkových poměrů.

10. Stran námitky žalobkyně ohledně neprovedení testu veřejného zájmu žalovaná uvedla, že nezbytnost omezení práva na informace musí povinný subjekt posuzovat vždy, když omezení spočívá ve fakultativních důvodech stanovených v § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Je-li při odmítnutí žádosti o informaci aplikován některý z obligatorních důvodů, tak jako tomu bylo v posuzovaném případě, je úvaha o nezbytnosti omezení přístupu k informacím obsažena již v samotném vymezení zákonného důvodu pro neposkytnutí informace ze strany zákonodárce. I v takovém případě by sice dle komentářové literatury měl povinný subjekt alespoň implicitně posoudit, zda veřejný zájem s ohledem na konkrétní požadované informace nepřevažuje nad zákonem stanoveným omezením, není však nutné v odůvodnění rozhodnutí test veřejného zájmu výslovně provádět, pokud z celkového kontextu odůvodnění je taková úvaha seznatelná, což bylo v daném případě naplněno.
11. V replice žalobkyně uvedla, že za jeden z nejdůležitějších nedostatků přezkoumávaných rozhodnutí považuje to, že žalovaná se spokojila s aplikací zákonných kritérií pro neposkytnutí informace a neprovedla test veřejného zájmu. Vyslovila nesouhlas s názorem žalované, že provedení tohoto testu vyplývalo z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle mínění žalobkyně je naopak zřejmé, že i přes její námitky žalovaná k jeho provedení záměrně nepřistoupila s odůvodněním, že při naplnění zákonných důvodů pro odmítnutí informace to není potřeba. Při aplikaci zákonné výjimky je však potřeba provést uvedený test vždy; žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014 č.j. 1 As 78/2014 – 41.
12. Žalobkyně dále vyjádřila domněnku, že poskytnutím požadovaných informací by nebylo zasaženo do práv dotčených subjektů. S ohledem na časový odstup od podání předmětné žádosti, který byl zapříčiněn nezákonným odmítnutím předmětné žádosti, se míra potřebnosti ochrany práv dotčených subjektů snížila. Z hlediska povinného subjektu byly požadované informace stále aktuální, protože dokládají, zda byl v daném období řádně vykonáván výběr poplatků. Žalobkyně nesouhlasí ani s argumentací žalované, že odmítnout poskytnutí informací, a zabránit tak kontrole veřejné instituce prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb., je možné, protože kontrola výběru licenčních poplatků je již zajištěna efektivněji ze strany Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a Rady České televize. Tyto subjekty ale nedisponují informacemi o tom, zda jsou žalovanou televizní poplatky vybírány a jaké konkrétní právnické osoby hradí televizní poplatek. Důkazem toho je dle žalobkyně sdělení o odložení žádosti o poskytnutí informací ze strany Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 30. 6. 2016 č.j. 9101/2016 a sdělení tajemnice Rady České televize, jimiž oba subjekty odmítly žádost z důvodu nedisponování s informacemi a nedostatku působnosti v dané záležitosti.
13. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce zopakovala, že předmětnou žádostí se nedomáhala poskytnutí informace o majetkových poměrech poplatníků televizního poplatku. Placení tohoto poplatku je spojeno s držbou televizního přístroje, nikoliv s jeho vlastnictvím. Žalovaná při jednání poukázala na závěry, které

zaujal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22.3.2017 č.j. 9 A 279/2014 – 48, a dále akcentovala rozdíl v placení televizního poplatku mezi fyzickými a právníckými osobami. Právnícké osoby, jich se předmětná žádost týkala, platí poplatek za každý televizní přístroj, takže výsledná částka poplatku může být vyšší. i kdyby se ale jednalo pouze o poplatek za jeden přístroj ve výši 135,- Kč, je to stále informace o určitém veřejnoprávním závazku poplatníka, na který se vztahuje ochrana důvěrnosti majetkových poměrů zakotvená v § 10 zákona č. 106/1999 Sb.

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů. Vyšel přitom z této právní úpravy:

Podle § 2 odst. 2 zákona č. 348/2005 Sb., se televizní poplatek platí ze zařízení technicky způsobilého k individuálně volitelné reprodukci televizního vysílání, je-li šířeno prostřednictvím zemských rádiových vysílacích zařízení využívajících rádiové kmitočty vyhrazené pro šíření a přenos rozhlasového nebo televizního vysílání, družic nebo kabelových systémů (dále jen "televizní přijímač"). Toto zařízení se považuje za televizní přijímač i v případě, že si jej poplatník upraví k jinému účelu.

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 348/2005 Sb., poplatníkem televizního poplatku je fyzická osoba nebo právnícká osoba, která vlastní televizní přijímač. Jestliže drží nebo z jiného právního důvodu alespoň 1 měsíc užívá televizní přijímač fyzická osoba nebo právnícká osoba, která není jeho vlastníkem, je poplatníkem tato osoba.

Podle § 5 odst. 4 zákona č. 348/2005 Sb., poplatník, který je právníckou osobou, platí rozhlasový poplatek z každého rozhlasového přijímače a televizní poplatek z každého televizního přijímače.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 348/2005 Sb., správcem evidence poplatníků rozhlasového nebo televizního poplatku je provozovatel vysílání ze zákona. Provozovatel vysílání ze zákona vede evidenci poplatníků, pokud k tomu nezmocní pověřenou osobu, která je v takovém případě zpracovatelem evidence poplatníků.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize je Rada České televize (dále jen "Rada"). Rada má 15 členů. Členy Rady volí a odvolává Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky (dále jen "Poslanecká sněmovna") tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy.

Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 483/1991 Sb., do působnosti Rady náleží kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku České televize podle schváleného rozpočtu, plnění povinností České televize převádět a používat výnosy z vysílání reklam v souladu s tímto zákonem a zvláštním právním předpisem a na zjištěné nedostatky písemně upozorňovat generálního ředitele.

Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Podle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

15. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Námitka žalobkyně, že žalovaná na předmětnou žádost nesprávně aplikovala § 10 zákona č. 106/1999 Sb., není opodstatněná. Informace, jejichž poskytnutí se žalobkyně předmětnou žádostí domáhala, jsou vskutku informacemi o majetkových poměrech

dotčených osob - poplatníků televizního poplatku, kteří nejsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž se jedná o informace získané žalovanou na základě zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů. Takovou informaci žalovaná podle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., žadateli poskytnout nemůže a nesmí.

17. Zákon č. 348/2005 Sb., je zcela nepochybně *zákonem o poplatcích* ve smyslu § 10 zákona č. 106/1999 Sb. Zmíněné ustanovení nevyžaduje, aby se jednalo výhradně o poplatky ukládané podle zákona o správě daní a poplatků či podle daňového řádu, ani z něj nelze dovodit, že se jedná pouze o ty poplatky, které jsou příjmem veřejného rozpočtu. Jediným požadavkem je, aby šlo o zákon o poplatcích. Tuto charakteristiku zákon č. 348/2005 Sb., nepochybně splňuje, jak je patrné nejen z jeho názvu, tak i z předmětu úpravy, jímž jsou rozhlasové a televizní poplatky.
18. Jak Městský soud v Praze dovodil v rozsudku ze dne 22.3.2017 č.j. 9 A 279/2014 – 48, na který při ústním jednání poukázala žalovaná, *„údaj o počtu TV přijímačů přihlášených konkrétním podnikatelem – fyzickou či právnickou osobou jakožto poplatníkem televizního poplatku, je údajem, který vypovídá o jeho majetkových poměrech, neboť z něj plyne, kolik movitých věcí - TV přijímačů - má daný podnikatel ve svém držení na určitém místě, ať již z titulu vlastnického práva, nájmu apod. Sama žalobkyně připouští, že TV přijímač má určitou hodnotu vyjádřitelnou penězi. Lze důvodně předpokládat, že TV přijímače užívané podnikateli v souvislosti s výkonem jejich podnikatelské činnosti nebudou mít hodnotu 500,- Kč, což je spodní hranice žalobkyní uvedeného „odhadu“ ceny, ale budou mít hodnotu mnohem vyšší. Žalobkyní požadovaný údaj o počtu přihlášených TV přijímačů tedy vypovídá o tom, jaké množství movitých věcí (majetku) v podobě TV přijímačů má ten který podnikatelský subjekt, ať již z jakéhokoli titulu, ve svém držení na určité adrese, a proto se nepochybně jedná o informaci vypovídající o majetkových poměrech dané osoby, bez ohledu na to, že z ní nevyplývá přesná hodnota přihlášených TV přijímačů. Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.*
19. Výklad pojmu „majetkové poměry“ podal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.6.2008, č.j. 5 As 53/2007-85, v němž konstatoval, že *„při výkladu majetkových poměrů je nutno vyjít především z výše uvedených druhově vymezených zákonů, na jejich základě získávají povinné subjekty příslušné informace. Majetkové poměry fyzických osob a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod. Za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze za daných okolností považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva a je bez významu, zda jsou tyto závazky vůči soukromoprávnímu subjektu, či vůči státu.“* Také tento výklad lze vzhledem k jeho obecné platnosti vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud k němu dospěl ve věci, která se týkala daňového řízení, na jeho použitelnosti nic nemění.
20. Z uvedeného výkladu vyplývá, že informací o majetkových poměrech určité osoby jsou také údaje o jejích závazcích, a to jak vůči státu, tak také jiným soukromoprávním entitám. Takovým závazkem je i povinnost platit televizní poplatek podle zákona č. 348/2005 Sb. Poskytnutím informace o počtu přihlášených televizních přijímačů u toho kterého poplatníka televizního poplatku by žalovaná de facto poskytla žalobkyni též informaci o konkrétní výši veřejnoprávního závazku spočívajícího v poplatkové povinnosti dotčených osob, kterou by s ohledem na pevnou měsíční výši televizního poplatku 135,- Kč za jeden televizor (§ 6 zákona č. 348/2005 Sb.) bylo možno zjistit jednoduchým výpočtem.

21. Nicméně i ze samotného seznamu právnických osob - poplatníků televizního poplatku (bez uvedení počtu televizních přijímačů, z nichž poplatek platí), pokud by jí byl poskytnut, by žalobkyně zjistila, které konkrétní subjekty mají vůči žalované veřejnoprávní závazek, jehož výše činí minimálně 135,- Kč. Případná argumentace, že se z pohledu celkových majetkových poměrů dotčených subjektů jedná o zanedbatelnou částku, neobstojí, neboť zákonná výluka zakotvená v § 10 zákona č. 106/1999 Sb., dopadá i na takové informace o majetkových poměrech dotčené osoby, které se týkají jejich majetku či závazků nízké hodnoty.
22. Soud na tomto místě považuje za vhodné poukázat na zřejmou paralelu s poskytováním informací o majetkových poměrech osob – daňových subjektů, které v průběhu daňového řízení získá správce daně na základě zákonů o daních. Žadatel o informaci nepochybně nemá právo na to, aby mu správce daně poskytl informaci, jakým konkrétním movitým majetkem, např. kolika automobily, při výkonu podnikatelské činnosti disponuje ten který daňový subjekt, a stejně tak se nemůže na správci daně s úspěchem domáhat poskytnutí informace o konkrétní výši daňové povinnosti určitého daňového subjektu, ať je jakákoliv (třeba i zanedbatelně nízká). Takové informace se totiž úzce týkají majetkových poměrů soukromých osob a správce daně je případným žadatelům neposkytne právě s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., tedy z důvodu ochrany důvěrnosti majetkových poměrů osob, které nejsou povinnými subjekty. Informace, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhala předmětnou žádostí, mají obdobný charakter (počet automobilů – počet TV přijímačů; výše daňové povinnosti – výše televizního poplatku), a proto je rovněž není možné žalobkyni poskytnout.
23. Ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., zakazuje povinnému subjektu poskytnout *jakékoliv* informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, jež byly získány na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení. Výluka z práva na poskytnutí informací zakotvená v tomto ustanovení tedy nedopadá jen na informace o celkových majetkových poměrech dotčených osob, spočívajících v rozdílu mezi jejich celkovými příjmy a celkovými výdaji, ale též na informace o majetkových poměrech, které lze označit za dílčí. Stejně jako finanční úřad neposkytne případnému žadateli informaci o aktuálním stavu finančních prostředků na účtu daňového subjektu, která je také pouze dílčí informací o jeho majetkových poměrech, nemůže žalovaná poskytnout žalobkyni informaci o přihlášených televizních přijímačích, které jsou v držení konkrétního poplatníka televizního poplatku – právnické osoby, ani informaci o tom, že konkrétní právnickou osobu stíhá veřejnoprávní povinnost platit televizní poplatek (ať již ve výši 135,- Kč, nebo v jiné výši).
24. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je zcela irelevantní, že některé informace o majetkových poměrech právnických osob jsou zveřejňovány ve sbírce listin veřejného rejstříku. Takto zveřejňované informace jsou předně zcela jiného charakteru než informace, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhala předmětnou žádostí. Údaje ve sbírce listin veřejného rejstříku navíc zveřejňují, resp. mají zveřejňovat nikoliv povinné subjekty, ale samotné osoby soukromého práva, jichž se tyto údaje týkají. Soud k tomu podotýká, že žalovaná, která je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., (což nepopírá), je při poskytování informací povinna postupovat striktně podle tohoto zákona. Pokud jí ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., poskytnutí požadovaných informací zakazuje, nesmí je ona sama žalobkyni poskytnout, a to ani tehdy, pokud by tytéž informace již zveřejnil někdo jiný. Tato situace však v projednávané věci nenastala.

25. Soud nevěšel ani na námitky, v nichž žalobkyně poukazuje na existenci veřejného zájmu na kontrole nad hospodařením žalované. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 25.6.2008, č.j. 5 As 53/2007 - 85, *„jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci“*. Tento závěr je třeba vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalovaná sice není typickým představitelem veřejné moci, je však povinným subjektem, který na základě veřejnoprávního zákona o (rozhlasových a televizních) poplatcích při své činnosti získává informace o majetkových poměrech fyzických a právnických osob - poplatníků, které nejsou povinnými subjekty. Poskytnout takové informace žalobkyni jí zapovídá § 10 zákona č. 106/1999 Sb.
26. Neobstojí ani námitka, v níž žalobkyně vytýká žalované neprovedení „testu veřejného zájmu“, jehož provedením měla žalovaná zjistit, zda v daném případě převažuje veřejný zájem na poskytnutí aktuálního seznamu poplatníků televizního poplatku nad ochranou jejich majetkových poměrů. Soud k tomu předně uvádí, že zákon č. 106/1999 Sb., neumožňuje povinným subjektům „překonat“ striktní a jednoznačně formulovaný zákaz poskytnutí informací o majetkových poměrech dotčených osob zakotvený v § 10 prováděním testu veřejného zájmu. Zákonodárce ve zmíněném ustanovení vyjádřil svou vůli zcela jednoznačně a srozumitelně, formulace daného ustanovení nevzbuzuje naprosto žádné pochybnosti o jeho skutečném obsahu a významu. Dospěje-li povinný subjekt k závěru o nutnosti aplikace uvedeného ustanovení, jediným možným postupem, který dle zákona přichází v úvahu, je to, že požadovanou informaci žadateli *neposkytne*. K témuž závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 25.6.2008, č.j. 5 As 53/2007 - 85, v němž uvedl, že *„Důvod pro odepření informací v cit. ustanovení § 10 je obligatorní a povinný subjekt tedy nesmí informace poskytnout.“*
27. Soud k tomu na okraj dodává, že ani výkladem zákona s použitím obvyklých výkladových metod (výklad logický, systematický, teleologický, historický) nelze interpretovanému ustanovení přisuzovat zcela opačný význam, než který ve skutečnosti má. Lze tak uzavřít, že pokud by povinný subjekt poskytl žadateli informace, které mu podle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., v zájmu ochrany důvěrnosti majetkových poměrů dotčených osob poskytnout nemá (nesmí), jednal by v rozporu se zákonem.
28. Žalovaná sice v rozhodnutích vztahujících se k předmětné žádosti test veřejného zájmu samostatně neprovedla, z rozhodnutí lze však seznat, že přihlížela k charakteru požadovaných informací a významu zákonem formulovaného požadavku ochrany důvěrnosti majetkových poměrů poplatníků televizního poplatku a tento poměřovala se zájmem žalobkyně na jejich zpřístupnění. V napadeném rozhodnutí – ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím o odmítnutí žádosti – srozumitelně popsala důvody, pro které musela být předmětná žádost odmítnuta, přičemž vzala v potaz i to, že žalobkyní požadované informace nemohly k veřejné kontrole činnosti žalované příliš přispět, a zohlednila i skutečnost, že veřejná kontrola hospodaření žalované je zajišťována jinými zákonnými mechanismy, především působením Rady České televize a dále prostřednictvím výročních zpráv schvalovaných Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky, tedy volenými zástupci lidu. Tímto způsobem žalovaná dostatečně zdůvodnila, proč v daném případě nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací nad potřebou jejich ochrany. Správnost tohoto závěru, pokud jde o informace

o majetkových poměrech třetích osob, ostatně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.6.2008, č.j. 5 As 53/2007 – 85, když dovodil, že „jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, **nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci**“ (poznámka: zvýraznění relevantního textu citace bylo doplněno Městským soudem v Praze).

29. Soud závěrem uvádí, že Rada České televize, do jejíž zákonem vymezené působnosti podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 483/1991 Sb., patří mj. též kontrola účelného a hospodárného využívání finančních zdrojů a majetku České televize (není sporu o tom, že finančními zdroji České televize jsou především televizní poplatky), nepochybně musí mít přístup k evidenci poplatníků televizního poplatku, kterou žalovaná podle § 8 odst. 1 zákona č. 348/2005 Sb., spravuje; v opačném případě by nemohla účinně kontrolovat účelnost a hospodárnost využívání tohoto finančního zdroje ze strany žalované. Přípisem Mgr. H. Z., tajemnice Rady České televize, na který žalobkyně poukázala v replice, byla žalobkyně vyrozuměna toliko o tom, že do kompetence Rady České televize nespadá poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., a zároveň jí bylo doporučeno navštívit webové stránky žalované, kde lze získat informace o tom, jak (při podání žádosti o informace) postupovat. Z uvedeného přípisu rozhodně nelze dovozovat, že Rada České televize předmětnými informacemi nedisponuje.
30. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 13. září 2018

Mgr. Martin Kříž, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.